

EMILY D. BEŇOVÁ

V OBJATÍ NEPRIATEĽA

MODERNÉ
ROMÁNY

V OBJATÍ NEPRIATEĽA

EMILY D. BEŇOVÁ

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 89808 - 24 - 3

Druhá časť nebezpečne vzrušujúceho,
romanticko-erotického románu.

V OBJATÍ NEPRIATEĽA

EMILY D. BEŇOVÁ

Ďakujem aj svojim rodičom, Michalovi a Emílii,
ktorí mi pomohli pri výchove dcérky,
pretože keď som prepadla tomuto krásnemu
bláznovstvu, bolo to doslova nevyhnutné.

A v neposlednom rade zasielam veľkú vďačnosť
aj Lucke R., pretože mi veľmi pomohla
a dodala mi chuť ísť ďalej.
Lucinka, aj tebe patrí moje veľké ĎAKUJEM.

Kapitola 1

„Do New York Timesu,“ poviem a taxikár bez slova prikývne. Dnes je výnimočný deň, pretože som sa rozhodla urobiť jeden nevyhnutný krok. Hoci som sa na to celú noc psychicky pripravovala, vôbec nemám pocit, že by som svoje rozhodnutie držala pevne v rukách.

Do redakcie prichádzam včas. Vyberiem z kabelky, ktorú som si zložila na stolík, obálku a s kávou v ruke kráčam do Adamovej kancelárie.

Na liste papiera, ktorý mu chcem odovzdať, je nový článok o Sebastianovi Reylym. Písala som ho dlho do noci a veľmi som sa snažila, aby som ho napísala objektívne. Nijaké urážky, nič čo by mohol znova nazvať *ponížením*. Len čistá pravda. Taká, akú som mala možnosť spoznať na vlastné oči.

Zaklopem na Adamove dvere a následne vstúpim. Telefonuje, no pokynie mi, aby som aj tak vošla, a ja vchádzam. Dnes je opäť iný. Adam je mužom mnohých tvári, presne ako Sebastian Reyly. Mužom mnohých tvári a mnohých tajomstiev. Aspoň o Sebastianovi to môžem tvrdiť s určitosťou.

„Chcem, aby si tento článok zaradil do zajtrajšieho vydania,“ poviem mu, keď dotelefonuje. Podám mu papier a on sa začíta.

„To má byť niečo ako ospravedlnenie za ten predošlý článok, ktorý si napísala, a ktorý som ja, aj ten nado mnou, nechal vydať?“

Prikývnem.

„Fajn, ako chceš. Ešte niečo?“

„Viem, že som pred pár dňami podpísala tú zmluvu týkajúcu sa nového platu...“

Adam prikývne, no nerozumie, kam tým mierim.

„Dávam výpoveď.“

Šokovane na mňa vytreští oči. Chvíľu nevie nájsť hlas a potom, keď ho nájde, vytisne zo seba iba jedno jediné slovíčko: „Čo?“

„Dávam výpoveď,“ zopakujem mu to znova a opýtam sa ho, čomu konkrétne z toho, čo som mu práve povedala, nerozumie.

„Nechápem tvoje dôvody, Mel! Ty... Ja... Ja ani neviem, čo ti mám na to povedať. Si fakt dobrá! Ak je niekto v našej redakcii, kto by si tu mal zbalit kufre, tak je to Mia Jewelsová. Nie ty! Čo sa deje? Prečo?“

„Viem, že čakáš odo mňa nejaký rozumný dôvod, vysvetlenie, no ja jednoducho musím. Rodinné problémy,“ šplechnem prvé klamstvo, ktoré mi príde na um.

„Vraciam sa domov a neviem, ako dlho sa tam budem musieť zdržať.“

„Tak si vezmi dovolenku.“

„Ja nechcem dovolenku. Chcem výpoveď!“

Ak by som ostala pracovať v tejto redakcii, môj nezvyčajne vysoký plat, ktorý má na svedomí ON, by mi ho neustále pripomínal. Každým pípnutím môjho mobilu, ktoré by mala na svedomí správa z banky, že mi na účet prišla výplata, by som si spomenula na Sebastiana Reylyho. Nechcem, aby ma s ním čokoľvek spájalo.

„Dlho do noci som nad tým premýšľala a už som sa rozhodla. Odchádzam z redakcie. Dnes tu pracujem posledný deň. Viem, že je to narýchlo a mala by som brať do úvahy aj mesačnú výpovednú lehotu, no ak mi dáš okamžitú výpoveď...“

„Niečo s tým skúsím urobiť,“ Adam sa už netvári tak prekvapene. „Ak si sa tak naozaj rozhodla, je to tvoja vec, ale vedeniu sa to nebude páčiť.“

„Hlási sa sem veľa uchádzačov. Nemusíš ani dávať inzerát a do týždňa je moje miesto obsadené.“

„Diana o tom už vie? Sedíte spolu. Čo na tvoje rozhodnutie hovorí ona?“

„Nevie to. A nechcem, aby to vedela! Nik to nesmie vedieť! Nie kým som tu! Diane to poviem sama. Neskôr,

keď budem poriadne ďaleko, aby ma nemohla nakopať do zadku.“

„Nechceš o tom ešte popremýšľať?“

„Zvažovala som to celú noc. Už som sa rozhodla. Končím! Definitívne.“

„Ak je to tak... Do hodiny odo mňa dostaneš stano-visko. Od zajtra máš dovolenku. Ešte sa uvidíme.“

„Ďakujem.“

„OK.“

Vyjdem dverami a vrátim sa na svoje miesto. Diana už sedí za stolom a pije kávu. „No páni. Dnes vyzeráš sexi.“

„To si aj myslím.“ Usmejem sa a sadnem si na miesto.

„Ako dopadla včerajšia noc s pánom dokonalým?“ spýta sa ma a na tvári má *chcem vedieť všetko* úsmev.

Zapnem počítač a chlipnem si z jej kávy. Natahujem čas, no potom si uvedomím, že len odďaľujem to, čo sa mi aj tak nepodarí pred Dianou zatajiť. Načo to teda odkladať?

„Ukončila som to,“ prezradím jej stroho.

„Čože? Tak hr. Hou! Pekne po poriadku. To akože...“

„Definitívne! Včera som to ukončila hneď potom, ako ma pretiahol prirazenú k dverám. Potom mi povedal, že to bolo preto, aby dokázal svojmu sexi susedovi, ktorý najskôr všetko počul, že on je ten, čo ma preťahuje. Inými slovami, urobil si zo mňa kurvičku, aby sa pred niekým vytiahol.“

„Ten hlupák!“

„Slabé slovo.“

Diana tam sedí a hľadá na mňa ako na zjavenie. „Teraz si ma poriadne šokovala. Ani neviem, čo ti mám na to povedať. V prvom rade... Mrzí ma to.“

„Rada by som na to zabudla, čo sa mi tak skoro asi nepodarí, no určite sa cez to dostanem. Veď o nič nešlo.“

„Som rada, že to berieš tak zdravo. Že si sa do neho nebuchla. Keby si bola do neho zamilovaná, to by bola iná káva!“

Vzdychnem si a srdcom mi trhne. „Tak to som rada aj ja. Asi by to dosť bolelo, keby som sa zaľúbila do niekoho, kto je ako on.“

„Ach, Mel, a ja som mala pocit, že sa mu páčiš.“

Zasmejem sa. Irónia z môjho smiechu doslova kričí. „Veď som ani nebola jeho typ.“

Sám mi to povedal, hoci neviem, ako presne to vtedy myslel. Nech je to, ako chce, kašlem na to.

„Dnes cestujem domov a už sa neviem dočkať, kedy uvidím našich. Ozaj, spomínala som ti, že Suzy sa bude znova vydávať?“

„Vážne?“ zasmee sa a bez slova či upodozrievania jej podobnému, prijíma zmenu konverzácie.

„Znova nejaký zbohatlík?“

„To ti poviem, keď to zistím. Najprv ho musím vidieť,“ poviem smutne a pokračujem, aby sa Diana nevrátila k téme, ktorá trhá moje srdce: „Mario ma má

vyzdvihnúť dnes po druhej pred redakciou. Ideme spolu na letisko.“

„Vidiš, Mario! Ten je z teba celý unesený. Viem, že teraz to nechceš počuť, no niekedy to treba skúsiť.

„Čo?“ opýtam sa duchom kdesi úplne inde.

„Vybiť klin klinom. Vraj to pomáha.“

„Chápem, no ja teraz nepotrebujem začať niečo nové. Okrem toho, Mario je tu iba na dva týždne, z čoho jeden už takmer uplynul. Nemalo by zmysel čokoľvek si s ním začínať. A po ďalšie, ja ešte vždy nie som pripravená na nový vzťah a od včerajšieho večera už ani na nezáväzný vzťah nie. Na taký sa nedám zlákať už nikdy.“

Diana ma pobúcha po ruke a usmeje sa. Súcitne a priateľsky a ja odvraciam pohľad, pretože sa bojím, že sa tam rozplačem. „Úplne ti rozumiem. No môžeš si za to sama! To TY si dala ten návrh jemu. Bol to tvoj pojašený nápad. Už vtedy som ti vravela, že sa zahrávaš s ohňom,“ odmlčí sa.

„Ale dosť o tom. Cesta domov ti určite prospeje. Aspoň prídeš na iné myšlienky,“ žmurkne na mňa ľavým okom a dopije posledný hlt, už aj tak dávno studenej kávy.

Presne hodinu po rozhovore s Adamom stojím opäť v jeho kancelárii a podpisujem svoj ortieľ. Výpoveď z redakcie!

Dnes plynie deň ako smola. Vlečie sa a ja doslova počítam minúty do prestávky, na ktorú nakoniec ani nepôjdem, pretože na jedlo nemôžem ani pomyslieť. Zostávam v redakcii, ako jedna z mála, čo zostávajú trčať cez obedňajšiu prestávku za svojím počítačom, a volám mame.

„Mel, zlatko, len mi nepovedz, že neprídeš.“

„Nie, nie. Volám práve preto, aby som ti povedala, že mi to letí o pätnástej. Ocko vie, že prídem?“

„Kdeže! Je sklamaný, lebo si mu napísala, že robíš. Bude nadšený, keď ťa uvidí.“

„V to dúfam. Mami, a... Prídem na dlhšie.“

„To vážne? Máš dovolenku?“

„Hej, tak nejako. Čo robí babka?“ okamžite mením tému, aby sa okolo tej dovolenky viac nevypytovala.

„Ako vždy. Fajčí v dome a stará sa do všetkého, do čoho len môže! Tvoj otec je z toho už znova na nervy.“

„A čo Suzy? Je tam aj s priateľom?“

„Nie, on príde až zajtra. Je to nejaký letec, tak aby jej nakoniec neuletel.“

„Ach bože. Tá si vie vybrať.“

Mama sa zasmieje.

„Už sa neviem dočkať, keď vás všetkých uvidím. Strašne mi chýbate. Kto z rodiny vie, že prídem?“

„Len ja.“

„Takže to bude pre mnohých veľkým prekvapením, však?“

„Tým najväčším, zlatko. Ozaj! Oslava je dnes. Tvoj otec povedal, že keď neprídeš, tak to chce mať čo naj-skôr za sebou.“

„Môj tvrdohlavý deduško. Nevadí! Dobre mami, budem končiť. Ozvem sa ti z letiska. Ok?“

„V poriadku. Už sa ťa neviem dočkať. Ocko bude hotový, keď ťa zbadá.“

„Teším sa. Zatiaľ ahoj.“

„Ahoj.“

Zložím a do redakcie už prichádzajú prví ľudia. Medzi nimi aj Diana. Len čo ju pozdravím, znova mi zvoní telefón. Tentoraz mi volá Mario.

„Ahoj, volám, aby som sa ťa opýtal, či ten dnešok platí.“

„Jasné. Budem ťa čakať pred redakciou.“

„Nie, ja budem čakať na teba, princezná. Práve teraz idem za Sebastianom. Doslova som ho musel uprosiť, aby so mnou šiel na obed.“

Moje srdce vynechá pár úderov a potom začne biť v šialenom tempe. „Vie o tom Sebastian, že letíš spolu so mnou do Louisiany?“ snažím sa hovoriť pokojne, pretože Diana ma sústredene pozoruje.

„Nie, ešte som mu to nestihol povedať. Práve idem za ním. Mel, počkaj chvíľu,“ povie mi a ja stíchнем a hryziem si peru.

„Mario Meredy. Idem za pánom Reylym,“ počujem Maria, ako sa ohlasuje u Sebastiana na recepcii.

„Nie, on vie, že prídem. Máme dohodnuté stretnutie. Už netreba, ďakujem,“ povie po chvíli a ja napínam sluch.

„To je v poriadku, slečna Gerlingová. Ak by ma niekto hľadal, budem na obede. Zdravím ťa, Mario.“

To bol ON. ON, Sebastian Reyly! Odtiahnem ucho od telefónu a vystrašene sa pozriem na Dianu. Mám pocit, že mi srdce vyskočí z hrude, natlačí sa do mobilu a pretisne sa cez Mariov mobil rovno na náprsné vrečko saka Sebastiana Reylyho. Diana ma posmeľuje očami. Zhlboka sa nadýchnem a znova si k uchu priložím mobil.

„Rád ťa znova vidím. Ako sa máš, človeče?“

„Bolo aj lepšie,“ zamumle Sebastian a z jeho hlasu cítiť hnev. Mám pocit, že je strašne blízko.

„Prepáč, dokončím hovor,“ povie Mario a prehovorí, teraz už ku mne.

„Tak a som späť. Počkám ťa pred redakciou, tak ako sme sa dohodli.“

„Fajn. Končím o druhej, takže vonku budem o pár minút na to.“ Poviem a čakám.

Niečo vo mne chce znova počuť Sebastianov hlas, no niečo ďalšie vo mne má panický strach z toho, že Mario spomenie moje meno.

„Dobre,“ odpovie mi. „Budem tam.“

„Fajn. Maj sa.“ Pohotovo chcem ukončiť hovor, no on ešte v rýchllosti prehovorí a stane sa to, čoho som sa bála najviac.

„Ou, Mel, a povedz Diane, že som jej nechal na záznamníku tri odkazy. Ona už bude vedieť, čo mi zabudla pozháňať.“

„Ty voláš s Melaniou Gerardovou?“ spýta sa hlas, z ktorého mi okamžite nabehne husia koža a v žilách mi pozvoľne začne tuhnúť krv.

Mám chuť zakliať, no namiesto toho iba rýchlo položím a modlím sa, aby mi ten naničhodný chlap práve teraz nezavolať.

Kapitola 2

BYŤ DOMA JE FAJN. VLASTNE JE TO VIAC ako len fajn. Je to úžasné. Čas tu plynie inak... Menej uponáhľane... Menej stresujúco. Behám po reštaurácii a obsluhujem stôl za stolom ako kedysi. A cítim sa maximálne spokojná. Roznášam objednané jedlá, nápoje, odnášam tanieri, robím objednávky. Zdravím hostí, utieram stoly alebo za barom pomáham utierať poháre, aby sa leskli a boli úplne čistučné.

Je jedenásť, hodinu pred obedom, keď sa v našej rodinnej reštaurácii objaví Mario. Sadne si za bar a poprosí o jednu kávu.

„Čo ťa sem privialo? Aký tajfún? Alebo tornádo?“

„Mal som chuť na kávu a chcel som pozdraviť aj tvoju mamu. Teba som tu nečakal. Kde je tá škrobe-

ná dáma z mesta? Nekompromisná redaktorka píšuca články, ktoré jej ľahko môžu zlomiť väz?“

Mlčky pred neho položím kávu.

„Pristane ti to. Vyzeráš mladšie,“ povie a odchlipne si.

„Ďakujem.“

„Počuj, čo robíš dnes večer? Napadlo mi, že by sme si mohli niekam vyraziť. Ako kedysi. Mohlo by to byť fajn.“

„Budeme mať návštevu.“

„Aha. A čo zajtra? Nemyslím večer, nakoľko večer cestuješ späť, no čo tak ešte predtým?“

„Mohli by sme niekam ísť,“ prikývnem a k tomu, že zajtra večer niekam cestujem, sa radšej nevyjadrujem. Nezdá sa mi to dôležité.

„Napadlo mi, že by sme mohli zájsť k jazeru. Nebol som tam roky.“

„To by šlo.“

Skontroluje čas na svojich náramkových hodinkách a vleje do seba zvyšok kávy. „Musím znova bežať. Ešte chcem skočiť za Dianiným otcom. Sľúbil som jej, že ho pozdravím.“

Prikývnem a utriem pult, za ktorým stojím.

„Takže ťa vyzdvihnem o jednej popoludní.“

„Platí. Zajtra je tu zatvorené, takže to beriem. Vždy v nedeľu mávame zatvorené,“ zamumlem si pod nos a utekám do kuchyne. Hostia pri okne už na mňa zazerajú dobrých pár minút.

Nasledujúci deň si trochu prispím. Zaspala som až o tretej nad ránom, celkom vyčerpaná a vyplakaná do poslednej kvapky slzy. Zaspala som, až keď som zistila, že už nevytlačím ani jednu. Mama a otec sedia v kuchyni za stolom a babka fajčí na verande. Cez sietované dvere, ktoré sú zatvorené namiesto ozajstných dverí, dnu vane dym z jej obľúbených cigariet. Vonku je horúco, na oblohe ani mráčika a na strome sa nepohne ani lístok.

Ležíme vzadu za domom a slnko nám rozpaľuje pokožku dočervena. Mama sa strieka vodou, starká sa schováva pred slnečnými lúčmi pod slnečníkom. Žmúrim oproti slnku a pozorujem ich.

„Presne toto mi chýbalo, Mel,“ povie mama a znova sa pohodlne uloží. „Slnko, ty vedľa mňa a hudba v rádiu.“

„Aj mne to chýbalo.“

„Škoda, že nemôžeš zostať dlhšie.“

Môžem, no radšej sa vrátim, pretože ešte nie som pripravená, povedať im celú pravdu. Tú o tej výpovedi.

„Mám len tento týždeň,“ klamem. „Ale na Vianoce možno prídem.“

„Skutočne? Minulý rok si nebola.“

„To preto, že sme mali v podniku oslavu a chodila som ešte s Jouom. Chcel, aby som zostala s ním.“

„A ako sa vlastne má? Ako sa teraz správate k sebe v práci? Bývalí milenci na jednom pracovisku, to nikdy nerobilo dobrotu.“

„Myslím, že dobre. Takmer spolu nehovoríme.“

„A čo nejaký nový nápadník?“ spýta sa starká. Z úst sa jej valí šedý dym, robí nepravidelné kruhy, ktoré letia vysoko, kamsi nad jej slnečník. Možno až do neba.

„Nijaký iný nie je.“

„Tak prečo stále kontroluješ ten hlúpy telefón?“

Dočerta!

Položím ho na stolík vedľa ležadla a tuho privriem oči. Po chvíľke znova žmúrim a vidím, že mama ma pozoruje ponad slnečné okuliare. Viem, že ak jej aspoň niečo nepoviem, nedá mi pokoj.

„S jedným som chodila. Krátko. No sklamal ma.“

„Ako? Čím ťa sklamal?“ vyzvedá mama.

„Ponížil ma. Nechcem o tom hovoriť,“ vstanem z ležadla a bežím dnu. „Som smädná, nemám niečo doniesť aj vám?“

O jednej popoludní dorazí Mario.

S úmyslom obísť peši úplne celé jazero sme spolu kráčali bez jediného slova. Bolo počuť iba šuchot našich krokov a štebot vtákov, keď sa Mario nečakane zastavil.

„Vyzeráš úžasne, Mel. Prepáč, no ja si jednoducho nemôžem pomôcť. Roky ťa zmenili. Si krásna žena.“

„Ďakujem.“

„Vážne. Vyrástla z teba pekná baba. Ten Jou, ktorý ti zlomil srdce, musel byť poriadny debil, keď nevidel, čo má. Vôbec si ťa nezaslúžil. Škoda, že som ti pred rokmi nedal šancu.“

„Boli sme deti. Svet bol ružový a ty odo mňa o mesiac aj deň mladší.“

Zasmeje sa a prikývne. „Boli sme príliš mladí, no teraz... Teraz už nie sme,“ nadhodí a ja sa na neho zarazene pozriem. „Čo keby som ťa pozval na rande? Myslíš na ozajstné rande.“

Zamrkám. „Mario, ja...“

„Viem, že je to narýchlo a že tu nebudem ani dlho, no ak by som sa po mesiaci vrátil...“

„Som po rozchode a ešte som sa z toho nedostala.“

„Pokiaľ viem, Joua si nechala dávno.“

„To áno, ale... Len to, že...“ nedopoviem, pretože zrazu je tesne predou mnou a tlačí svoje pery na moje. V prvej sekunde sa nedokážem ani pohnúť. Až po chvíli to môjmu mozgu dôjde. Odstrčím ho, že sa len tak zapotáca a potom *prask!* Padne facka, až ma štípe dlaň. „Čo si to dovoľuješ?“

„Prepáč, ja... Proste som neodolal.“

„Už nikdy viac sa ma takto nedotkni! Rozumieš?“

„Mel, prepáč, ja neviem, čo to do mňa vošlo.“

„Si mimo. Už nikdy viac sa ma neopovažuj bozkávať. Toto si prehnal.“ Otáčam sa na päte a trielim preč, čo mi sily stačia. Nedbám, že za mnou volá, ospravedlňuje sa. Toto naozaj prehnal.